

Zarzut pierwszy – Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że Rada prawidłowo uznała, iż wnoszący odwołanie spełnia określone w zaskarżonych aktach kryteria umieszczenia w wykazie.

Sąd pomylił się, utożsamiając usługi, które wnoszący odwołanie świadczy na podstawie irańskiej ustawy – prawo walutowe i bankowe z „udzielaniem wsparcia finansowego” rządowi Iranu w rozumieniu stosownego kryterium umieszczenia w wykazie. Usługi świadczone przez wnoszącego odwołanie w charakterze banku centralnego, takie jak prowadzenie rachunków i zatwierdzanie transakcji, nie są „udzielaniem wsparcia”, które pod względem jakościowym i ilościowym byłoby na tyle istotne, że umożliwiłoby rządowi Iranu realizację jego programu jądrowego. W rzeczywistości przy prawidłowym i proporcjonalnym spojrzeniu na te usługi, trudno uznać, że stanowią one jakiegokolwiek wsparcie finansowe.

Zarzut 2 – Sąd popełnił błąd, uznając, że Rada dochowała obowiązku uzasadniania określonego w art. 296 TFUE

Wbrew wyrokowi Sądu przepisy irańskiej ustawy – prawo walutowe i bankowe, które wyznaczają zadania i kompetencje wnoszącego odwołanie jako Centralnego Banku Iranu, nie sprawiają, że wiadomo co Rada rozumie przez „udzielanie wsparcia finansowego”, na które powołała się uzasadnieniu. Sąd pomylił się, stwierdzając, że Rada nie musiała przedstawiać konkretnych i szczegółowych powodów, które wyjaśniałyby na jakiej podstawie uznała, że wnoszący odwołanie udzielał rządowi Iranu takiego wsparcia.

Zarzut 3 – Sąd popełnił błąd, uznając, że prawo obrony wnoszącego odwołanie było przestrzegane

Sąd pomylił się także, uznając, że prawo obrony wnoszącego odwołanie było przestrzegane. Przed podjęciem decyzji o ponownym umieszczeniu nazwy wnoszącego odwołanie w wykazie Rada nie przedstawiła żadnych dowodów. Sąd pomylił się, pozwalając Radzie na uzupełnienie jej uzasadnienia poprzez powołanie przepisów irańskiej ustawy – prawo walutowe i bankowe, które wbrew wyrokowi Sądu, w sposób dorozumiany nie wynikają z tego uzasadnienia. Wnoszący odwołanie nie wiedział, że toczy się przeciwko niemu postępowanie i nie miał możliwości przygotowania prawidłowej obrony.

Zarzut 4 – Sąd popełnił błąd, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jego prawa podstawowe, w tym prawo własności oraz prawo do ochrony dobrego imienia

Sąd powinien był stwierdzić, że decyzja o umieszczeniu nazwy wnoszącego odwołanie w wykazie jest nieproporcjonalna, gdyż poważnie utrudniła sytuację wnoszącego odwołanie i Irańczyków, w żaden sposób nie wypłynęła na źródła dochodów rządu Iranu oraz nie przyczyni się do osiągnięcia celu w postaci zmuszenia rządu Iranu do zaprzestania rozwoju jego programu jądrowego.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia)
w dniu 8 czerwca 2015 r. – Rijksdienst voor Pensioenen/Willem Hoogstad; przy udziale:
Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering**

(Sprawa C-269/15)

(2015/C 294/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasję: Rijksdienst voor Pensioenen

Druga strona postępowania kasacyjnego: Willem Hoogstad

Przy udziale: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie pobieraniu składki – na przykład odliczenia dokonywanego na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 7 skonsolidowanej ustawy z dnia 14 lipca 1994 r. w sprawie ubezpieczenia zdrowotnego i obowiązkowego ubezpieczenia odszkodowawczego i składki solidarnościowej należnej na podstawie art. 68 ustawy z dnia 30 marca 1994 r. w sprawie prawa zabezpieczenia społecznego – od świadczeń belgijskich dodatkowych systemów emerytalnych, które nie stanowią „ustawodawstwa” w rozumieniu art. 1 lit. j ust. 1 tego rozporządzenia, o ile wskazane świadczenia są należne na rzecz osoby uprawnionej niezamieszkałej w Belgii, objętej na podstawie art. 13 ust. 2 lit. f) wskazanego rozporządzenia systemem zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 2.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 9 czerwca 2015 r. – Hecht-Pharma GmbH/Hohenzollern Apotheke, Inhaber Winfried Ertelt**

(Sprawa C-276/15)

(2015/C 294/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hecht-Pharma GmbH

Strona pozwana: Hohenzollern Apotheke, Inhaber Winfried Ertelt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 pkt 1 i 2 dyrektywy 2001/83/WE⁽¹⁾ sprzeciwia się przepisowi krajowemu, takiemu jak § 21 ust. 2 pkt 1 Arzneimittelgesetz (ustawy o obrocie produktami leczniczymi, AMG), zgodnie z którym nie ma obowiązku uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego przeznaczonego do stosowania u ludzi, który ze względu na udokumentowane częste przepisywanie go przez lekarzy lub lekarzy stomatologii sporządzany jest w kluczowych etapach wytwarzania w aptece w ilości nie przekraczającej stu konfekcjonowanych opakowań dziennie w ramach zwyczajnej działalności farmaceutycznej oraz przeznaczony jest do wydawania w ramach ważnego zezwolenia na prowadzenie apteki?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: